

## *Brána Chichén Itzá*

**Předkolumbovská Amerika. Co o ní víme? Možná se jedná o nejzáhadnější milník v dějinách planety, plný bílých skvrn a různých hádanek. Částečně proto, že mnoho dokumentů indiánských civilizací bylo jednoduše zničeno bílými kazateli, conquistadory, kteří do těchto zemí přišli v době vrcholící inkvizice v samotné Evropě.**

**Ale soudě i podle toho, co nebylo zničeno, máme co do činění s civilizací starověkého světa, jako byl Babylón nebo starověký Egypt, ale jaksi přetrvávající až do pozdního středověku a počátku tzv. nového věku. Tak nějak se stalo, že živá civilizace starověkého světa přežila ve své podobě až do těchto epoch. Přičemž v nezměněné podobě, třebaže se o minulých epochách dochovalo jen velmi málo informací. A samotný vznik civilizací Aztéků, Mayů a Inků se těmto dávným epochám nepřipisuje, ale podle všeho se spíše podobají starověkému Babylónu nebo říši Sumerů či civilizaci v údolí Indu ve třetím tisíciletí př. n. l. než středověké Evropě nebo dokonce středověkému Východu.**

**Proč se tak stalo? V čem spočívá tajemství kultur předkolumbovské Ameriky?**



**Odpovědi na tyto otázky přišly prostřednictvím vědomého snění a mnoha lidem se budou zdát jako z říše fantazie. Vždyť záhady paralelních světů a časových propadů patří k nadpřirozenu a věda je jako takové popírá. Není možné je dokázat. Dodnes zůstávají v oblasti fantazie a mystiky nebo v teoriích, které jsou považovány za pseudovědecké.**

**Věřit, či nevěřit těmto informacím je tedy na každém, aby se rozhodl sám. Materiál nepředstírá, že je vědecký. Ale možná někomu otevře možnosti vnímání a vidění historie naší planety z jiného úhlu pohledu.**

**Takže...**

...Nad hustou džunglí plál sluneční žár. Ale staré popraskané kameny někam vedou. Vida, vpředu se objevila majestátní stupňovitá pyramida.

Slunce nad ní náhle potemnělo a stalo se... měděným. Jakoby pulzovalo, a prostor kolem něj se začal podivně otáčet. A už tento vír zachvátil samotnou pyramidu a „obklopil“ všechno kolem ní.

Uprostřed víru se objevilo nazelenalé světlo, které se změnilo v hluboký tunel. Jakási neznámá síla tam zvala a cosi vzdáleného a známého se začalo vybavovat.

Na konci toho tunelu zářila tatáž pyramida, jenom obložená sněhobílými kameny. Na jejich pozadí byly dobře patrné basreliéfy namalované sytými barvami. Po schodech sestupoval nějaký potetovaný člověk v nádherné pokrývce hlavy z pestrobarevných per a stuh sepnutých zlatou obručí. V uších má zasazené obrovské zlaté kruhové náušnice, které na slunci září jako dva malé sluneční disky. Na holé hrudi září stejný disk zasazený do dlouhého náhrdelníku.

Přiblížil se, a znovu ten pocit dávno zapomenutého a důvěrně známého...

„Zdravím tě,“ proneslo se ve vědomí, ačkoli neotevřel ústa. Zároveň se však ozvala ozvěna známé, ale dávno zapomenuté řeči starobylého jazyka.

*„Zdravím tě, sestro, to jsem já, tvůj bratr Chaac, na všechno si vzpomeneš, vždyť je na čase říct těm, kteří žijí na Zemi, historii i tohoto kraje, protože lidé jsou ochotni uvěřit i tomu, že historie je všude vymyšlená kvůli byznysu s turisty, že žádná historie nebyla, že oni sami neexistují, že oni sami jsou obrázky v počítačové hře... Ano, až tak daleko to dospělo...*

*Je čas si na všechno vzpomenout,“* řekl Chaac a přiblížil mi k očím křišťálovou lebku bez jediné vady.

Najednou se oči lebky rozzářily nazelenalým světlem a já se ocitla v těle snědé, potetované indiánky. Tělo mi zdobily podobné zlaté sluneční disky a na rukou se skvěly těžké široké náramky. Stehna zakrývala dlouhá sukně z hadí kůže.

Vzpomněla jsem si, že tato kůže je vyrobena z té, kterou hadi svlékají, aby se jim neublížilo, a to tak, že ji namáčejí v jakémsi roztoku šťávy z lián.

*„Ano, právě kvůli těm šatům ti lidé na té straně brány říkali Coatlicue,“* řekl Chaac.

Vystoupali jsme po dlouhém schodišti do místnosti vyzdobené barevnými reliéfy. Těžké kamenné dveře se snadno otevřely, pojížděly na malých kamenných koulích v drážkách vyřezaných do lesku.

Sál uvnitř byl osvětlen nazelenalým a fialovým světlem, které vycházelo z různobarevného skla zabudovaného ve stropě. Vpředu stál velký stůl vysoustružený z masivního kamene ve tvaru obrovské hadí hlavy. Uprostřed bylo místo, kam jsem položila křišťálovou lebku.

Jakmile se tak stalo, lebka zazářila duhovým leskem, a jakási neviditelná vlna mi pronikla hlavu.

Vzpomínky přicházely, jako by se to právě stalo, a byly viditelné.

Ano, v jednu dobu bylo třeba se vtělit do tohoto světa. Je to svět paralelní ke známému světu pozemskému. Lidé, ke kterým jsme přicházeli skrze Bránu, nazývali náš svět Tamoanchan.

Zde odedávna věděli o struktuře paralelních světů a o tom, že hustý svět není jeden, že jich je na planetě Zemi dvanáct, odpovídajících relativní třetí dimenzi. Tři z těchto dvanácti světů jsou však velmi silně ovlivňovány působením nižších sousedních světů kvůli odlišnému impulsu projevení matérie (podle dimenze).

Tyto světy mají mnohem hrubší, těžší impulsy vibrací než všechny ostatní a hraničí s dvanácti světy těžké ploché hypostáze světa (dvojrozměrnosti).

Tři těžké světy naší lóky obývají zlé civilizace, s nimiž se lidé na Zemi setkávali jako s rákšasy a dalšími polodémony, kterým v různých oblastech dávali různá jména. Často se jim podařilo prorazit Brány, kterých je na různých místech Země mnoho (portály).

Existují tři další světy z naší lóky, které jsou téměř identické, a jedním z nich je svět země lidí. Tyto světy jsou částečně zachváceny invazí Anunnaki, jak je nazývali lidé ze země Východu. Anunnaki začali dlouholetý experiment, jehož cílem bylo osídlit tyto tři světy bytostmi z těchto tří napůl démonických, ale trojrozměrných světů. Za tímto účelem vybudovali své Brány do těchto světů, prolamujíce prostory, kdykoli to bylo možné, ovlivňujíce krystal hory Kailás v Tibetu v pozemském světě, v němž nejvíce ze všech realizovali dobytí planety. Pouze tam se nachází brána do všech 12 světů naší husté hypostáze Země, do všech 12 lók.

Kromě toho existují ještě dva světy či dvě hustší lóky, které se týkají celého slunečního systému či soustavy Inti, jak ji zde nazýváme, a dalších soustav naší galaxie a vesmíru jako celku. Celkem je tedy v našem vesmíru 14 trojrozměrných paralelních hustých světů, takzvaných trojrozměrných lók. A to je pouze hustá hypostáze, ale kromě husté hypostáze má vesmír ještě jiné stavy, kterým se v pozemském světě říká dimenze, nad i pod třetí dimenzí. A ve všech těchto stavech existují také lóky paralelních světů. Těch je 10 obydlených a rozdělených do lók světů našeho světa, včetně trojrozměrných a těžkých světů dvojrozměrných.

1D není rozdělena na lóky, stejně jako nulová oblast Utilizátoru. 11D také není rozdělena na lóky a je prázdná, je určena pro samotného Ducha vesmíru, v němž si sám sebe uvědomuje během Brahmovy noci. 12D není rozdělena na lóky a je oblastí Záření neboli ochranným energetickým obalem vesmíru, kam jen velmi zřídka v mimořádných případech může proniknout vědomí vysoce vyvinutých duchů.

Existují také světy antisvěta. Je to jeho 10 světů, z nichž desátá dimenze je naprosto prázdná a inertní a nemá žádné dělení na lóky, devátá dimenze je rovněž prázdná a nemá žádné dělení na lóky, ale tam je éter naplněn těžkým odrazem hustého Samaela či vesmírné strusky, jehož jádro sídlí v osmé dimenzi antisvěta.

Prostor osmé dimenze antisvěta je rozdělen do tří lók nejtěžších antisvětů Samaela. V sedmé dimenzi antisvěta se nacházejí vědomí nejtěžších démonů - hierarchů temnoty antisvěta vesmíru. Tento svět je rozdělen na sedm lók antisvěta. V šesté dimenzi antisvěta pobývají zástupy démonů, a jejich svět je rozdělen na devět pekelných světů. Stejný počet lók mají pátá a čtvrtá dimenze antisvěta, které obývají mnozí démoni a entity. Třetí dimenze antisvěta je odrazem husté hypostáze vesmíru a má rovněž 12 lók. Druhá a první dimenze antisvěta nemají rozdělení na lóky a jsou to světy říše stínů, největší pouště antisvěta, v nichž přebývají hladové entity antisvěta. Přičemž první dimenze jak světa, tak i antisvěta je téměř identická, je to velká poušť přecházející do Utilizátoru nulové dimenze. Země se vůbec neprojevuje svými prostory ve světech antisvěta.

Světlé světy světa se také dělí na lóky, ale největší počet 12 lók se týká pouze husté hypostáze a astrální hypostáze. Astrální svět čtvrté dimenze, v němž duchové pobývají mezi inkarnacemi, se rovněž skládá z 12 lók neboli paralelních světů pro planetu Zemi a ze 14 lók pro celý Vesmír.

Počet lók v jedné z hypostází projevu planety závisí na kvalitách ducha planety samotné. Zde hovoříme o planetě Zemi. Pátá a šestá podmíněná dimenze světa mají po devíti lókách, sedmá dimenze má sedm lók existence, osmá a devátá dimenze se planety Země netýkají, protože v nich zůstávají vědomí duchů planet a hvězd a tyto světy jsou rozděleny vždy do tří lók. Vědomí ducha planety Země zůstává v osmé dimenzi, někdy sestupuje do sedmé a stoupá do deváté. Desátá dimenze vesmíru je rovněž rozdělena na tři lóky, jedenáctá dimenze nemá rozdělení na lóky, jak již bylo řečeno.

...Ani jedna brána nevede do světů jiných dimenzí, neboť princip přechodu do nich je zcela odlišný. Tam musí duch sám změnit impulzy vibrací, změnit frekvenci vibrací. A když se ukáže, že je stejná jako ta, na níž tyto světy existují, duch se ocitne v jiné dimenzi, v jiném rozměru v jednom z jeho světů nebo lók, opět podle souladu už jiných parametrů ducha.

V hustém fyzickém těle není možné přejít do jiných dimenzí! Hustá fyzická těla jsou POUZE atributem trojrozměrnosti a jejích lók.

Brány či portály mohou existovat pouze mezi světy stejné dimenze, takže se jedná o bránu mezi lóky světa jedné dimenze.

A ano, tehdy jsme tu žili s mým bratrem Chaakem a Itzamnou a jeho ženou Ix Chel. Byl to paralelní svět, svět paralelní k pozemskému světu. Právě zde se nacházely křišťálové lebky s informacemi o planetě Zemi a její historii, a to nejen o zemské lóce, ale i o dalších lókách 3D, stejně jako o světech jiných dimenzí, pokud je tak můžeme konvenčně nazvat. Zde byly uloženy i znalosti o Olmécích, kteří zachránili lidi z kolonií Anunnaki na území budoucí Ameriky v pozemském světě (viz téma: Ztraceni v čase aneb tajemství Olméků).

Po inkarnaci sem si člověk samozřejmě nepamatoval nic ani z minulých inkarnací, vždyť i zde je fyzický svět, ale znalosti zde uložené mu pomohly si na vše vzpomenout.

Ano, Chaac a já jsme věděli, že jsme kdysi byli černými Olméký na té vesmírné lodi, a teď bylo na nás, abychom pokračovali v tom, co jsme začali.

V našem světě se pečlivě prováděly výpočty letu té komety, jejíž trajektorii se Olmékům tehdy podařilo změnit. Tam jsme ještě nevěděli, zda dojde k posunu lók a zda se v pozemské lóce objeví ti, kteří pádu komety za Olméků unikli. Tehdy se totiž světy přesouvaly mezi lókami, jelikož kometa zachytila tyto parametry magnetického pole planety. A právě elektromagnetismus je zodpovědný za existenci několika lók v jedné dimenzi na planetě.

Kometa, která by mohla zničit planetu ve všech lókách najednou, byla Olméký odkloněna (viz téma: Ztraceni v čase aneb tajemství Olméků), ale prorazila magnetosféru způsobivši poruchu právě nad tímto geografickým místem. Otrásla dvěma sousedními lókami, kde se dočasně projeví obyvatelé spolu se svou zemí. Oni sami si toho ani nevšimli, vždyť krajina se téměř nezměnila, často sousední lóky opakují terén v místě proniknutí. A nyní kometa znovu míří k Zemi v prostoru zemské lóky.

Projevila se fyzickými rezonancemi a vlastnostmi kyvadla, opět prorážejíc prostory. To je velmi obtížné vysvětlit bez znalosti pojmů, které v pozemské lóce doted' prostě nejsou známy. Nyní se však její trajektorie posunula, ale prostoru a magnetických polí se dotkne znovu a na stejném místě. To odpovídá fyzice prostorů prostupujících éterem, - pomyslela jsem si, dívajíc se do zelených očních důlků křišťálové lebky, pozorujíc vzdálené epochy jako dnešní den a znovu prožívajíc minulost.

Budoucnost jako taková neexistuje v parametrech toho, co se přihodí v životě lidí, vždyť vše závisí na volbách inkarnovaných, na tom, kam se civilizace posune, kam ji povedou volby lidí. Ale vesmírné události založené na čisté fyzice lze určit. Každý přece ví, co způsobuje ta či ona kosmická událost ve fyzice éteru. Například výbuch hvězdy, a už nyní lze přibližně vypočítat, kdy její tlaková vlna dosáhne určitých kosmických objektů. Víme-li, co obvykle takové vlny přinášejí, lze říci, co bude v té době v budoucnosti, až vlna dorazí, ale pouze z hlediska prognózy

kosmického počasí. Také při prohlížení variant událostí byli v našem světě schopni vypočítat nejpravděpodobnější variantu, samozřejmě již s přihlédnutím k tomuto faktu kosmického počasí a k již uskutečněným kosmickým událostem.

Takže s vědomím toho, co tato kometa napáchala a jak byla vychýlena její trajektorie, bylo v našem světě vypočteno, kdy se přibližně vrátí do systému Inti (Slunce) a jak poletí v rámci Země, po jaké trajektorii dané fyzikálními vlastnostmi prostoru.

Nikdo však nemůže počítat s objevením se záměrných zásahů ze strany kohokoliv do těchto procesů. Prognóza se stanoví jedině za podmínky, že nikdo nebude zasahovat, na základě čistě fyzikálních zákonů pohybu vesmírných těles nebo chemických a fyzikálních procesů probíhajících v těchto tělesech, které vedou k jejich explozím. Zasahování kohokoli je již svobodnou volbou těch, kdož zasahují, takže v tomto záměru není nikde předepsána žádná budoucnost.

Takže vycházejíce čistě z fyzikálních zákonů jsme přibližně vypočítali dobu návratu komety, a vycházejíce z její trajektorie jsme usoudili, že opět dojde k posunu prostorů v lókách.

Vypočítali jsme, kdy přibližně by k této události mohlo dojít. Také jsme zjistili a propočítali trajektorii této komety a též jsme vzali v potaz, že bude zasažena magnetickými poli, která posunují epochy a prostory. Přitom ona sama a přirozeně může opět změnit svou trajektorii. Podle takto změněné trajektorie by její příští přílet byl již katastrofický a planetu by opět zničil. Aby k tomu nedošlo, bylo třeba zabránit změně trajektorie komety, nebo ji změnit tak, aby další přílet nebyl katastrofou. To všechno lze ale udělat pouze ze zemské trojrozměrné lóky. Tam stačí změnit parametry Brány v určitý den a hodinu průletu komety ve vrstvách éteru ještě před vstupem komety do blízkého kosmu systému Inti (slunečního systému).

S bratrem jsme se rozhodli vypravit se do pozemské lóky, vždyť podle našich výpočtů jsme už nemohli déle otálet. Kometa mířila neúprosně k systému Inti napříč galaxií. A někde, přibližně o sto let později, právě akorát musela proletět nad Bránou, zachytit její energetická pole, přestože ji Olmékové uzavřeli. Ale průlet komety silou jejího nárazu na elektromagnetická pole v oblasti Brány ji mohl snadno otevřít a kometa by nevyhnutelně změnila svou trajektorii na tu, kterou měla předtím, než Bránu Olmékové uzavřeli. Tentokrát by ovšem proletěla kolem Země, způsobila by posunutí lók, ale příště už by bylo téměř nemožné katastrofě zabránit... Pokud se však změní parametry Brány, pak se trajektorie komety nevrátí na předchozí kolej a příště už ke katastrofě také nedojde.

Abychom se dostali do pozemského světa, museli jsme aktivovat Bránu z naší strany. Bylo to možné, vždyť Olmékové ji zapečetili pouze z pozemského světa. Pak ale musela být znovu uzavřena také z této strany, což už nám odřízne možnost návratu zpět.

To udělají naši společníci. My půjdeme tam, aniž bychom se vrátili v tomto těle zpět.

...A hle, v nazelenalých záblescích záře vycházejících z lebky jsme jasně uviděli tu Bránu a bílý záblesk, když jsme pootočili krystalem. V bílém záblesku se vytvořil nazelenalý tunel a my jsme do něj vstoupili.

O chvíli později záblesk pohasl a já s Chaakem jsem se ocitla zde uvnitř této pyramidy. Akorát ne tady nahoře v tomto chrámu, ale dole, kde se nachází zařízení Brány, u velkého jezera Přechodu. Podzemního Zrcadla, jak jsme mu říkali. Zdejší pyramida byla trochu jiná, postavili ji ještě Olmékové z monolitů a byla více podzemní, sahala mnoho metrů pod zem, takže Podzemní Zrcadlo bylo v samém jejím středu, a krystaly portálu pod jezerem.

Tady byla takříkajíc náhradní Brána, která se otevírala pouze z té nepozemské lóky. Tu, která se otevírala z pozemské lóky do jiných lók a na planety Orionu se světem odpovídajícím pozemské lóce, byla Olméky vypálená do základů, takže není možné se vrátit zpět v těle.

...Brzy jsme vyšli mezi lidi. Podle našich výpočtů to byla epocha asi 100 let před příletem komety. A byla to právě ta epocha, do které jsme se mohli jedinečně dostat, protože minulost zůstává jen v záznamech jako přelud, a budoucnost zatím neexistuje, je v nesčetných větvích variant. Ta epocha byla současná s naší epochou v naší lóce. Byla to epocha rozkvětu království Egypta a Asýrie.

Místní obyvatelé nás nevyhnutelně pokládali za bohy, kteří přišli skrze pyramidu. Jejich uctívání bylo pro nás divoké. Ale na druhou stranu poslouchali, co jsme jim říkali. A my jsme mluvili v mentálních obrazech, aby nám rozuměli. Ale toho byli, bohužel, schopni jen jejich kněží, takže bylo nutné se naučit místní jazyk, který se ukázal být podobný našemu.

Chaac se vydal do toltéckého hlavního města Tuly, které vybudovali potomci Atlant'anů mísících se s místními kmeny. Mimochodem, od nich pocházeli i Toltékové. Já jsem musela zůstat tady, ve městě Brány. A hlavním úkolem bylo předat znalosti o duchu, o paralelních světech, o struktuře vesmíru a o tom, k čemu a jak vedou volby ducha. Vědomosti o éteru a Prázdnosti Propasti Jsoucího.

Bylo to nutné předtím, než svět těchto lidí mohl znovu odletět do nepochopitelného prostoru. A podle propočtů v naší lóce to bylo nevyhnutelné, i kdyby se nám s Chaakem podařilo změnit parametry Brány.

Tady mi říkali Coatlicue, což znamená ta, kdo nosí hadí oděv.

Po mnoho let jsem zdejšími lidem vyprávěla mnohé z toho, co jejich duchové potřebovali vědět, a dokonce jsem písemně zaznamenávala na papír z lisovaných rostlin. Později některé z těchto nápisů místní obyvatelé vytesali do kamene svými hieroglyfy.

Toltékové je dlouho uchovávali, dokonce přenesli do jiného prostoru, a ve větvi budoucnosti se projeví v době conquistadorů.

Na nějakou dobu se podařilo přesvědčit kněží, že bohové oběti nevyžadují, že tímto způsobem přivolávají démony a o přízeň úrody a deště žádají právě je, a nikoliv bohy. A démoni takto činíce za krvavé oběti připoutávají celý národ na svůj svět a vybírají od něj daň neustálými oběťmi. A pokud nejsou oběti, pak démoni sami způsobí sucho a neúrodu. A také, že kromě démonů existují i mimozemští vetřelci, kteří přicházejí pod rouškou démonických bohů a odebírají obětovaným lidem orgány pro své experimenty.

Ale čas běžel a bylo nutné změnit parametry Brány...

Ano... Průzračná lebka znovu zazářila, znovu vyjevila vzpomínky...

Chaac se vrátil do města Brány. Na pomoc nám přišel Quetzalcoatl. Přišel v jemném těle a řekl, že než se s Bránou cokoli udělá, je třeba na vrcholu starobylé pyramidy postavit další dvě pyramidy jako sarkofág, aby silné paprsky Brány neublížily obyvatelstvu. Záření z krystalu Brány, pokud se změní jeho parametry, nevyhnutelně přinese smrt všemu živému, takže je třeba dalších ochranných opatření. Věděli jsme o těchto paprscích a věděli jsme, že jsou pro tělo smrtelné, ale aby se paprsky dostaly do takového stupně, bylo nutné vyhodit Bránu do povětří.

Od doby, kdy byly postaveny, však zřejmě vetřelci tohoto světa něco provedli a změnili konstanty krystalu planety, na jehož klíčových bodech byly Brány v nejhlubším dávnověku postaveny. Bylo nutné změnu krystalu Brány znovu odložit a postavit stěny pyramidy, obléci ji do kamenného šatu.

A teď nadešel další den Intiho postavení (den slunovratu). A pyramida Brány se stala mnohem větší, než byla. Vyrostla směrem k nebi, zatímco ta prastará rostla hluboko do Země směrem ke krystalu Brány.

Vše bylo připraveno a my jsme se rozloučili s lidmi, kteří začali znovu provádět své rituály uctívání, i když jsme jim to zakázali. Začali hned, sotva jsme vešli do pyramidy, čímž vyvolali temné duchy. Zákazy nepronikly zatemněným vědomím škemralů, nechtěli, abychom odešli do jiného světa, ale abychom je dál učili a pásli. Někdy se mi zdálo nesmyslné, že jsem zde zanechala vědění, ale přesto se část duchů těchto lidí obrátila k pravdám Vesmíru, a toto vědění zůstalo u toltéckých ochránců.

A tak jsme s Chaakem sestoupili k obrovskému zelenému krystalu po schodišti vyřezaném v čediči, které vedlo do obrovského sálu pod jezerem. Dveře do sálu se otevíraly tajnou pákou, ale my si na ni v duchu vzpomněli, vždyť jsme toto všechno postavili sami ještě v tělech Olméků.

Vzali jsme si s sebou speciální přístroje, které jsme si přivezli z naší paralelní lóky. Krystal bylo třeba uvést do modrého stavu a duhové jiskry, věděli jsme, že se přitom naše těla spolu s těmito přístroji dematerializují na atomy, takže jsme za sebou pevně a natrvalo zavřeli kamennou desku vchodu do sálu.

Jakmile se však přístroje dotkly krystalu, stalo se něco nečekaného. V jeho záblesku se objevil motýl z hlubin antisvěta. Ano, Brána patrně musela být ještě v

oné vzdálené epoše průletu komety poškozena a mohla do tohoto světa propouštět duchy z antisvěta. Ale nejspíš teprve tehdy, až by někdo s krystalem něco prováděl zvenčí.

Démonka Itzpapalotl využila toho, že jsme se dotkli Brány, aby přešla ze svého světa sem a tady se lidem vydávala za mě. Přicházela nejednou ve vizích ke kněžím-šamanům, vydávajíc se za mě, a ti pak překvapeně vyprávěli lidem historky o tom, že já potřebuji oběti a krev lidí jako potravu, že ne nadarmo nosím náhrdelník z lebek. Že jsem strašná bohyně smrti, a nikoliv ta, která pomáhala lidem v uvědomění si iluzornosti tělesné smrti a snadného přechodu do jiného světa. Že nezabývám démony, kteří brání prozření, ale všechny bez rozdílu, abych se krmila krví.

Někteří šamani jí ovšem nevěřili a sami mi o tom vyprávěli. Mnohokrát jsem se snažila lidem dokázat, že nejsem démonka, ale někdy to bylo téměř nemožné. Mnozí byli ochotni věřit strašákům, protože jejich vlastní strach byl silnější než zdravý rozum.

Itzpapalotl získala tělo v paprscích krystalu Brány a začala se nám vysmívat.

Ale její výsměch neměl dlouhého trvání, vždycky jsem měla za pasem krátký paprskový meč. Spíš to byla jednoduchá rukojeť, ze které vycházel řezný paprsek. Měla jsem také šipky a atlatl na jejich vrhání. Ale ty jsem nepotřebovala. Boj byl krátký, i když krutý. Její ohnivé jehly mi rvaly šaty a trhaly tělo. Přesto se mi je podařilo srazit paprskem meče a probodnout jí hrud'. Chaac věděl, že to dokážu, a nedovolil démonce, aby měla čas nasměrovat modrý oheň na krystal.

Ale tu tělo démonky padlo do plamenů krystalu, a my jsme se ho stihli dotknout přístroji na obou stranách, než sluneční paprsek opustil tenkou štěrbinu, která tu byla speciálně ponechána pro jeho průchod v den slunovratu, v nejdelší den Intiho.

Krystal se zableskl a vyslal duhu. To bylo to poslední, co jsem spatřila přes palčivou bolest, která naplňovala celou moji bytost.

...S Chaakem jsme zůstali bez těl a byli vyhozeni ven z pyramidy.

Ale jak se ukázalo, démoni tím neskončili.

Daleko v džungli vydala duhu starobylá atlantská pyramida. Nakonec se naše domněnky potvrdily, že se Atlantům v epoše jejich nadvlády po zániku černých Olméků podařilo spojit dva krystaly.

V okamžiku změny parametrů Brány se spustil atlantský krystal v hluboké džungli v tam pohřbené pyramidě. Duha pokryla polovinu oblohy a spojila se s pyramidou Brány. Na schodech pyramidy se náhle objevil podivný objekt. Někdo v dlouhém, ale potrhaném atlantském oděvu se choulil do klubíčka, zakrýváje si rukama oči a divoce vrískaje.

*„Zase ty experimenty Atlantidy,“ sdělil mi Chaac své myšlenky, „ten člověk už dávno zemřel, ale prostor ho vyvrhl ve stejné podobě do této verze budoucnosti, která se*

*pro něj projevila. Jeho duch byl znovu vytržen z říše stínů antisvěta do tohoto zmaterializovaného těla Atlant'ana.*

*Ano, taková je bitva mezi silami světa a antisvěta. My měníme portály, aby kometa za padesát let neroztrhala planetu, a oni sem stejným mechanismem pošlou svého démona.“*

Atlant'an, který se zjevil na schodech pyramidy, byl jedním z dvorních mágů z doby pozdní Atlantidy, žákem Herma Trismegista. Do kolonie odešel z centrální Atlantidy a stal se hlavním knězem v jejím hlavním městě. Tam přijal jméno Huitzilopochtli. Během jednoho ze svých pokusů za slunovratu na vrcholu místního chrámu však beze stopy zmizel. Jeho duch se pro mnohé temné zásluhy a provozování černé magie propadl do říše stínů antisvěta.

Ale struktury éteru, narušené experimenty s elektromagnetismem, které dematerializovaly tělo, ho znovu složily, když v nich znovu nastala stejná rezonance. To se stalo právě ve chvíli, kdy se měnily vlastnosti krystalu Brány. Jen střed přesně stejných vln v éteru se nyní nacházel na pyramidě Brány díky úsilí místních kněží, kteří uspořádali oběť na počest Chaaka a Coatlicue.

Co jsme jim zakázali, to stejně provedli, vedeni entitami a na jejich podněty. A démonka Itzpapalotl se možná díky tomuto obřadu také dokázala v těle projevit na naší cestě.

Lidé si neuvědomují, že každé vyvyšování a uctívání je zlo a že smrtelné oběti jsou ještě větším zlem, a nejsou pouhým projevem jejich bezmezné ochoty položit život za učitele. Tyto projevy nejsou nikomu potřeba. A umírání kvůli nim je také zlo. I když tenkrát se jeden z kněží sám dobrovolně vydal, aby ukázal svou oddanost, v naději, že zůstane spolu s bohy, že odejde za nimi.

Ti lidé ještě za našeho pobytu začali překrucovat to, co jsme říkali, a nemělo smysl jim dál cokoli říkat. Ty nejskrytější vědomosti o velké Prázdnosti Nekonečna jsem tenkrát předala tajným šamanům, nikoli těmto nabubřelým představitelům oficiálního kultu, který se zde rozvíjel od dob téže Atlantidy.

To je jako kdyby se v dobách křesťanského kultu vrátil Ježíš a začal je vyhazovat z chrámu, prostě by ho nepochopili a zase by ho popravili, napadlo mě náhle při pohledu do zářících očních důlků lebky.

Ale vždyť tento Huitzilopochtli se okamžitě zorientoval v projeveném těle. Nenarodil se přece jako nemluvně. A tak si pamatoval všechno, čím byl, a dokonce si ani neuvědomil, co se s ním stalo, a svůj pobyt ve světě stínů považuje jednoduše za dlouhý zlý sen.

Samotní kněží oficiálního kultu ho okamžitě prohlásili za božstvo zrozené ze mě, vždyť se zjevil místo mě a Chaaka. Chaac byl můj bratr. Kněží si však vymysleli podivné historky o jeho narození v chomáči peří, o kterém vyprávěl, jakmile se vzpamatoval, ve starobylém dialektu napůl atlantského - napůl toltéckého jazyka.

...Huitzilopochtli vedl lidi, aby vykopali starobylé hlavní město atlantské kolonie Tenochtitlan. A tutéž pyramidu, v níž ve své době zmizel. Právě ta pyramida vyslala duhový paprsek v okamžiku změny krystalu Brány.

Z Tenochtitlánu učinil své hlavní město, přivedl k sobě aztécké šamany a mnoho příslušníků tohoto kmene učinil svými šlechtici, nikoli Toltéky a Maye, kteří zde také žili.

Přes veškeré uctívání oficiálních kněží neměl Toltéky rád, protože mezi nimi stále žili šamani, kteří neprozrazovali tajné vědomosti. Tak se mu povedlo město Brány přejmenovat na město čarodějů neboli Chichén Itzá.

Chaac dál držel svítící lebku před mýma očima. Dál ale sám pokračoval ve vyprávění.

*„Změněné parametry krystalu zpozdily přilet komety o další století. Proto byl Tenochtitlán kompletně přestavěn. Huitzilopochtli se stal vládcem aztécké říše, postupně vytlačiv Toltéky do malých osad. Nebo spíše ti sami odešli do lesů za svými šamany, kteří s sebou vzali knihy Coatlicue. Pouze na její, ještě za jejího života, žádost z nich vymazali její jméno, jelikož se jednalo o vědění Vesmíru, nikoliv osobně její.*

*Kometa však přece jen přiletěla. Jasně rozzářila oblohu. V té době jsi už byla v jiné zemi, u pyramid Ki Hu Ptah v říši Sfingy,“ pokračoval Chaac, “ale tady obloha pohasla v černém zatmění, a když se slunce opět ukázalo, lidé zmizeli. Všichni se ocitli v nebytí, a mnozí z nich se možná vtělili na jiných místech. Ale přišel čas a vlny v éteru, zanechané kometou, jež zachytila okraj energetického pole Brány, se opět uzavřely a projevíly těla lidí, kteří se od té doby nikde neinkarovali. Procitli ve svých tělech myslíce, že se jim jen zdál podivný sen... a začali znovu žít, aniž by si všimli, že uběhla téměř dvě tisíciletí. I jejich budovy se tam zjevily díky síle krystalu Brány ve stejné podobě jako kdysi.*

*Huitzilopochtli se však tentokrát nevrátil. Jeho tělo zůstalo bez dechu na vrcholu pyramidy, kde ho zastihlo zatmění a průlet komety. Opustil je totiž dříve, než se tam vše dematerializovalo. Nepomohly mu žádné krvavé oběti lidu, přinášejícího mu svou krev a srdce, v nichž pro sebe hledal nesmrtelnost.*

*Všechny své poslední dny strávil jeho hledáním, neustále připravoval elixíry z obětního materiálu a požadoval nové a nové oběti. Poté, co sebral všechny recepty Atlantánů i vetřelců Anunnaki, které byly známy Atlantánům, stále nemohl vytvořit elixír nesmrtelnosti. A nakonec se jím prostě banálně otrávil, když si během zatmění v den slunovratu, v den průletu komety, vzal gigantickou dávku...*

*Veliká Propast Prázdnoty, Nekonečnost Jsoucího, oživila silou krystalů Brány těla těch, kteří žili v jeho éře a které považoval za smrtelné, ale jemu vrátila toliko bezvládnou mrtvolu na vrchol pyramidy.*

*Lidé tam prožili ještě mnohá staletí, ale zatemněnost je zahalovala stále silněji a hustěji. Vždyť oni, vystupující na pyramidy, především žádali vyšší síly o pomoc při potrestání sousedních kmenů a jejich zničení, a ne o světlo a dobro. A začali se jim*

*zjevovat démoni pod našimi jmény a pod jmény bývalých démonů, jako byl Huitzilopochtli. Tak k nim přišla i Itzpapalotl, toliko ve své démonické podobě motýla. Nyní přišla také ve své vlastní podobě. Lidé totiž přestali rozlišovat mezi temnotou a světlem a začali demony uctívat, přinášejíce jim krvavé oběti.*

*Quetzalcoatl pod jménem Kukulkan, jak ho nazývali místní obyvatelé, se snažil projevit v pyramidě, využívaje jejích starobyklých vlastností, ale z lidí se stali divoši, a krev tekla ještě zběsileji, teď už pro něj.*

*Kulty démonů vzkvétaly a krev tekla řekami... Ale dobyvatelé přišli zpoza moře. Ano... conquistadoři..."*

Oči lebky se opět zeleně rozzářily. A někde tam, v hlubinách středověkého hradu, jsem se uviděla v sametových bordó šatech... Isabella...

A zvláštní figurky přivezli Kolumbovi lidé zpoza moře. Jak jsou mi povědomé, najednou problesklo vědomím, když jsem je držela v rukou. Necht' nastane spravedlnost, a falešní bohové ať se zalknou krví a už se neodváží vytvářet peklo satanismu. To mi blesklo hlavou. A povolení k misijní činnosti bylo podepsáno. Kardinál, který ho přinesl, pomalu vložil papír do dlouhého pouzdra a s úklonou opustil sál...

A zase mlha... Přicházející vzpomínky se střídaly jako duhové vlny a už beztvaré se točily v nazelenalé záři vycházející z lebky.

Itzpapalotl. Ano, byla to její figurka, kterou Isabella držela v rukou.

Najednou nazelenalé světlo znovu zazářilo, a v oblacích vzpomínek se znovu objevila strašlivá démonka.

Ted' však byla ve svém antisvětě, v jeho nejhlubších čertozích, podobných termitišti naplněnému slizem a pavučinami. Vypouštěla štiplavý dým a probleskovala karmínovým světlem chťice. Obludný hmyz s lidskými rysy byl zahalen mrtvolnou krásou motýlích křídel.

Našli jsme ji. Musí zmizet, tentokrát nadobro!

*„Snažíš se zbytečně,“* proběhl náhle vědomím odporně palčivý proud jejích myšlenek.

*„Lidé jsou hloupí a bezvýznamní, vždycky budou uctívat raději mě než vás, víc je zajímavá chťic než tajemství univerza. Nikdy neuvěří tomu, co bylo, a nazvou to pohádkou, a uvěří jakékoliv pohádce, když se jim řekne, že až dosud byli klamáni, a teď je tu pravda, kterou se před nimi všichni odvážili skrývat. Celá historie je lež. Vůbec žádná historie neexistuje. Pyramida v Chichén Itzá byla postavena v devatenáctém století, stejně jako všechny ostatní artefakty, aby se rozjel turistický byznys a vydělaly se peníze... spousta peněz... A nikdo z lidí se ani nezamyslí nad tím, jestli bylo výhodné stavět takové objekty kvůli turismu, dokonce to budou omlouvat. Nechtějí mít žádnou historii, proto tomu věří. Chtějí věřit tomu, že žádná historie neexistuje, že neexistuje svět a že oni sami jsou hologramy počítačového programu... Už se jim zalíbilo to, co pro ně vymyslel mistr Lucifer! Nezměníte je. Jsou takoví, jací*

*jsou. Proto máme právo dělat si, co chceme. A moudří Anunnaki, kteří to dávno vědí... Všechny ty vaše chrámy a starověké ruiny jsou postavené nedávno jako rekvizita pro turisty, a vůbec, historie je vymyšlená z ničeho, hlavně že jste byli všichni oklamáni, a možná ani vy nejste a všechno je simulace... haha ...Hahahaha..."* Řvala démonka.

*„Máme právo smát se nad hloupostí a žít se tím. Máme právo na lež, když ji bezvýznamní duchové chtějí slyšet a myslet si, že je to pravda. Smějeme se a velmi vydatně z nich pijeme nektar, když obdivují krásu forem našeho ohnivého světa temnoty v domnění, že jde o rajské háje..."*

Neměla však čas tuto myšlenku dokončit. Velký ohnivý hněv samotné Propasti, Nekonečnosti Jsoucího z nás vytryskl a začal démonku spalovat. Ohnivý boj ve velké tíži a bolesti neznal konce, dokud nás velká pulzace Propasti nepohltila do nebytí...

...Je pryč. Démonka je pryč... Nevím jak, ale velký zázrak Nekonečnosti Jsoucího pokračuje, a my dál existujeme, i když jsme tam zmizeli...

Leč křišťálová lebka dál září, utápějíc se v nazelenalém víru. A opět dlouhý zářící tunel...

...Nad hustou džunglí plál sluneční žár. Ale staré popraskané kameny někam vedou. Vida, vpředu se objevila majestátní stupňovitá pyramida. Stále stojí, ačkoli o ní vyprávějí nejružnější báchorky... ti, kdo naslouchají démonům...

**Zapsala Valeria Kolcova 08.07.24**